

III.

Слово изрѣчено въ Читалището.

Високопрѣосвященный владико!

Твоитѣ духовни чада усѣщатъ неисказанна радость, като та глѣдате по между си и като слушатъ твоя пастирски гласъ, какво прочее, ако не таквазъ радость може да усѣща едно стадо, което слѣдъ толкова годишни борби за придобивание на черковно-народнитѣ си правдини са е сподобило съ своя собствена Иерархия и съ истинския си пастиръ, на когото гласътъ познава и който е готовъ да положи *дѣшѣ* свою за овци свои! Твое-то стадо са радва, владико святий, защото твое-то при-сѣдствие между него е още като вѣнецъ на народнитѣ желанія и на сподукитѣ, които, благодарение на Божий промисълъ, на Царската воля и на народното съзнание и на неговото разумно постоянство, нашия народъ е получилъ въ послѣдне врѣме. Зато и ний са радвами и гърдѣими, нѣ не съ онѣзи безумна и дѣтиска радость и гърдостъ, които може да са възродятъ само въ сърд-ца, обаяни отъ една вѣнкашна блѣскавина, и които само-минутно може да обладаватъ таквизито сърдца; а радва ми са и гърдѣими са съ онѣзи разумна радость, разумна гърдостъ, които истичатъ отъ съзнанието на християн-ско, народно и челоувѣческо достойнство,—радвами са и гърдѣими са, защото чрѣвъ черковата и чрѣвъ Иерар-хията си можемъ да познаемъ нравственитѣ и спасител-ни истини на Православната наша вѣра и да заловимъ въ Османската държава таквозъ едно положение, което ще ни изравни съ другитѣ народи на сѣщата тѣзи държава и ще ни направи Господари на собственитѣ ни черков-ни сѣдби.

И за доказателство, че нанстина трѣба да са рад-вами и да са гърдѣими, нѣ разбира са съ онѣзи левин-